

בניקוד שנהיה לבורא

מי אתה

חן של שְׂגִיָּאָה נִסְתָּרָת, מָסָר שֶׁלֹּא יִחְשֹׁף
עד רָגַע הַכֶּשֶׁר שָׁבוּ הַמְשׁוֹרָר מוֹכֵן
לְקַבֵּל אֶת מִשְׁמָעוֹת הַטְּעוֹת הַבִּלְתִּי צְפוּיָה.

לפְעָמִים הַחֲלַל מְכַנֵּס בְּנִקְדָּה זַעֲדָה
בְּנִקּוּד שְׁנֵהִיָּה לְבוֹרָא הַנוֹסֵף שֶׁל שִׁיר
שֶׁל לֵב חֲפָשִׁי שְׁפוּעִם לְלִדָּת לוֹ בֶּשֶׁר מְבַשְּׂרוֹ:

זֶה הַסְּפוּר שֶׁל "מִי אַתָּה" שֶׁהִפֵּךְ ל"מִי אַתָּה"
וְאֲנִי אַחֲרָתִי בְּלִתְקֵן קִרְבָּה שֶׁלֹּא קָרָאתִי אֵלֶיהָ
וְשֶׁהִיא בְּכָל זֹאת לֹא רַק הֵבֵל הַבְּלִים.

הוּא לֹא, זֹאת נִשְׁמָה לוֹחֶשֶׁת רִזּוּ וְאֲנִי אֲשִׁיר:
מִי אַתָּה, מִשְׁאֲמִשָּׁה מִתּוֹכָךְ שִׁיר זֶר, זָמַר מְאֻמָּץ
כִּי הִרִי אַתָּה מִימִי, מִיָּם שֶׁלִּי לִשְׁתוֹת מְמֻנוּ

לְטַבֵּל, לְשִׁחוֹת, וְלִשְׁקַע בּוֹ חֲמָה מְעֻמָּמָת –
אֵין מָה לְשֹׂאֵל בְּכֻלָּל, אֵיךְ חֲשַׁבְתִּי שִׁישׁ.

מִי אַתָּה? אֵין לְבוֹן וְאֵין זֹהָר לְשׁוֹאֵלָת.

הַחֲזוֹקָת בְּיָדִי וְכִתְבֶּת לָךְ מַעֲנֶה-לְשׁוֹן:

מִי אַתָּה. בּוֹאִי כֻּלָּה לְבִאֲרֶךְ.

מִי אַתָּה. בּוֹאִי כֻּלָּה לְמִקְוֶה.

בּוֹאִי נְבִיאָה לְטַבַּעַת הַטְּבִיעָה
וְתִנְשֹׂא בְּסַחֲף שֶׁל מַיִם גּוֹאֲלִים.

לקרוא במקריות –

חי המקריות שאַת המְשׁוֹרֶרֶת מְגַלָּה, קוֹרֵאת וּמְפַרֶשֶׁת
וּמְסַפֶּרֶת אוֹתָהּ כְּסֹפּוֹר מְתַכְנֵן וּבְכוֹנֶנָה שְׁאֵת קִבְלַת כְּתוּבָה
אוֹבֵד שְׁמֵתָאִים לָהּ.

אִז הִנֵּה עוֹד סֹפּוֹר כְּזֶה, סֹפּוֹר הַלּוֹחִית עַל דִּלְת הַבַּיִת שְׁמֻצָּאת
בְּדִירָה הַשְׁכוּרָה בִּירוּשָׁלַיִם בְּלִי לְהַבִּין שֶׁהִיא שִׁיכָת לָהּ כְּסִפְתָּ נוֹי
בְּאֵרִיג מֵעַל חֲזָף.

וּמָה הִיָּה כְּבֵר כְּתוּב עַל לּוֹחִית זוֹ? הִיָּה כְּתוּב בָּהּ שֵׁם שְׁאִז עוֹד לֹא הִפְרָתָ
בְּחִיָּה: "ד"ר. ב. צור". אֵף הִרְמֵת וְלִקְחָתָ אֶת הַלּוֹחִית שְׁמֻנַּחַת עַל הָרִצָּפָה
וְאֵתָה חֲזָרָת הַבַּיִתָּה.

וְהִיָּתָה לָהּ לְמִזְכָּרַת בְּאוֹתִיּוֹת עִבְרִיּוֹת אֲהוּבוֹת וְהִנַּחְתָּ אוֹתָהּ בְּמִדָּף כְּדִיּוֹקְנוֹ
שֶׁל קְרוֹב מְשֻׁפָּחָה שְׁבִמְרוֹחֵק. עוֹד פְּטִישׁ לְאַסְפָּה שֶׁלָּהּ שְׁלֻעוֹלָם לֹא תִזְרַק
אֵתוֹ מִלְבָּן הַכְּרוּף לְאַרְץ הַסְּגָלָה.

לְבֵית הַמֶּלֶא חֲפָצִים בִּיזְרִיִּים, קַפְסוֹת רוֹ, פְּתָקִים, שְׁבָרִים, אִיּוֹרִים: כְּעֵין מַלּוֹן
מְקַטֵּעַ שְׁנֻפֶּתַח לְעֵיוֹן אוֹ כְּסֹפּוֹר שִׁירָה בְּעִמּוּדֵי כְּנָפִים וְלֹא כְּרִיכָה – הוֹסַפְתָּ
עוֹד דְּבַר סוּדִי.

"ד"ר. ב. צור." לֹא יֵאֱמָן, חֲשַׁבְתָּ כְּשִׁלּוּשׁ שָׁנִים אַחֲרֵי הַשְׁהִיָּה הִירוּשָׁלַמִית זוֹ
נִצְבָּת מוֹל הַמִּדָּף וּפְתָאֵם עֲכָשׁוּ קִלְטָתָ אֶת רִמּוֹ גוֹרְלָהּ. וְאַפְלוּ דוֹקְטוֹר. בְּדִיּוֹק
כְּדֻמוֹת אָבִיו בְּשִׁירוֹ שֶׁרַק תִּרְגְּמָתָ לוֹ אֶת בַּחֲזָרָה.

הֵאֵם זֶה אוֹלִי בְּאֵמַת הוּא? אֲבֹא שֶׁל זֶה שֶׁהִפֵּךְ זֶה עֲתָה לְיָדִיד מְשׁוֹרֵר יָקָר וְקֶדֶם
כֹּל לְמִתְרַגֵּם מְפָלֵא לְשִׁירֶיהָ לְלִשׁוֹן הַשְּׁנִיָּה שֶׁלָּהּ שֶׁהִיא כְּמוֹ הָאֲחוֹת שֶׁהִפְרָדָה
מִמֶּנּוּ כְּבֵר בְּהִתְחַלֵּת דִּרְכָּכָן בְּחִלְדָּ זֶה?

וְה"ב" כְּמוֹבֵן פֶּרֶשֶׁת כְּקִצּוֹר ל"בן" – לָמָּה עוֹד הוּא יָכוֹל כְּבֵר לַעֲמֹד פֹּה?

אֲדוֹן עוֹלָם וְאֲדוֹנִית הִיקוּם, יִצְרָתֶם מִפְּגֶשׁ בִּיכְלֵת צְפוּנָה לְפִיּוֹט שָׁבוּ נִקְשָׁרוֹת
נִפְשׁוֹת שׁוֹנוֹת כְּצֻמוֹת רְבוֹת עַל רֹאשׁ אֶחָד. אָכֵן, זֹאת מְטָרְתְּכֶם
מֵאִז בְּרֹאשִׁית: חֲבוֹר פּוֹאמָה גְדוֹלָה וּמִמְשַׁכָּת

אחת בין שתי ארצות ושפות לפחות לחגיגת הגלגול והמשא
של קוראי סימנים וחוזי רמזים, משוררים שהרי חרוזי שיריהם
נולדו והשתלבו בהעתקה הלוחך ושוב.

שירים בין עברית לגרמנית הן כשתי ידיים אך לא של אותו הגוף –
אלא של שני בני אדם שכתובים שניהם עם היד הימנית שלהם אל מעבר
לכל תהום, ילדי שכינת השירה.

ובזמנית בדיוק, בחצות של המשמעות, הגלוי המחדש של לוחית
"צור" ותרגומו לשירי ב'הארץ' – כאלו כל הסימנים מתכנסים עכשו
ליפי מוצק שמעיד שהם צודקים

בלהציג את עצמם כספור מחבר שמדבר אלינו ועלינו ולא לשוא
אין הם מופיעים להבל הבלים אלא נצבים כמו מחפים שנגיע אנו
כמו אל הר הלוחות
ומקבלים אותם.